

Palmzondag leest:

'Toen Hij op het punt stond de Olijfberg af te dalen, begon de hele groep leerlingen vol vreugde en met luide stem God te prijzen om alle wonderdaden die ze hadden gezien.' Dat roept bij mij sterke gedachten op :

(...)

1. de leerlingen die drie jaar lang zagen hoe lamgeslagen mensen door Zijn enthousiasme weer rechtop gingen lopen, hoe verblinde mensen door Zijn aanrakende waardering weer licht zagen in hun leven, die kinderen terug aan hun ouders had gegeven, en ouders aan hun kinderen, die door ik weet niet welke duvel bezeten en verkrampde mensen terug in hun waardigheid kon herstellen. Zij zijn daar vol van, dolenthousiast, vervuld van hoop en geloof voor een heel andere toekomst. In hun denken weliswaar een eerder politieke kijk op de toekomst : de komst van een nieuw rijk, het Rijk Gods, inclusief de verjaging van de bezetter. Dus logisch dat zij Jezus inhalen als een triomfator, als een koning, als de Messias.

(...)

2. De Goede is de heel logische consequentie van Zijn leven, Zijn weg, Zijn roeping. Als je met aandacht evangelie leest dan weet je dat Jezus al veel langer wist en vooral vreesde dat het verkeerd kon en zou aflopen. Maar je kan kiezen en je kunt zo geloven in de uiteindelijke vervulling van 'Ik zal er zijn' dat je trouw aan je roeping blijft ook al storten mensen die zich hierdoor bedreigd voelen, je in onmenselijk lijden en uiteindelijk in de dood.

(...)

3. 3. En dan rijst bij mij een heel indringende vraag : als ik mijn leven op het evangelie of het evangelie op mijn leven leg wat zegt deze passage dan voor mij? (...) Ik zit hier 's zondags enthousiast mee te vieren en zingen maar als mijn schoonbroer met zijn handicap, die bij ons inwoont, teveel aandacht en tijd van mij vergt, in mijn ogen onterecht beslag legt, zie ik me soms heel mijn 'trukendoos' bovenhalen om er maar zo rap mogelijk vanaf te zijn, ik negeer hem. Heel menselijk, maar niet consequent aan mijn keuze om voor hem te zorgen. (...) De vraag is: als ik met mijn twee voeten midden in het evangelie sta, blijf ik daar dan staan als 't moeilijk wordt, als er aan mijn vel gezeten wordt, als ik moet uitkomen voor wie ik ben, als ik kan opkomen tegen onzinnig lijden, als ik op mijn plaats, in mijn realiteit van alledag uitgedaagd en opgeroepen wordt om zo'n heel klein stukje waar te maken van dat rijk van God. Neem ik in de keuzen die ik maak en de beslissingen die ik neem de uitdaging van het evangelie mee in overweging?

Durf ik te laten leven dat wil zeggen gestalte te geven aan wat vrolijk over Hem geschreven staat: dat Hij is de gloed van al wat leeft, de ziel die vonkt of als een brand uitslaat, de adembron die ons te drinken geeft.